

ПОСЛАННЯ ТЕРИТОРІАЛЬНОГО СІМДЕСЯТНИКА

Зміцнювати наші сім'ї через виконання храмової роботи

Говорючи про зміцнення наших сімей, можна виділити кілька сторін цієї роботи. По-перше—це зміцнення своєї сім'ї або кроки до її створення, якщо ми цього ще не зробили, а час уже підійшов. Звичайно ж, обставини можуть бути різними, і для декого з нас втілення цих благословень повною мірою здійсниться лише в майбутньому.

Але є ще одна частина нашої сім'ї. Це ті, хто вже помер. Тут ми можемо буквально стати “спасителями на горі Сіон” (див. Овдій 1:21). Якщо ми в нашій сім'ї одними з перших пізнали істинну євангелію, то саме ми можемо допомогти змінити вічну долю наших рідних і близьких. Можливо, багато з наших живих родичів ще не готові прийняти євангелію, але, зрештою, у вічних світах буде мати значення лише те, що було виконано силою священства і запечатано на Небесах. Якщо не ми, хто пізнав істину, то хто ж стане шукати імена та інші дані про наших померлих предків і виконувати за них необхідні храмові обряди, щоб і в них у духовному світі була можливість прийняти істинну євангелію? Я впевнений, що багато з тих людей, хто вже пройшов свій життєвий шлях, а також отримав досвід власної смерті, використають цю чудову можливість і приймуть євангелію.

29 лютого 2012 року Перше Президентство Церкви звернулося з листом до всіх членів Церкви із нагадуванням про те, що нашим головним обов'язком є пошук наших предків, і що ті, хто подають у храм імена для виконання обрядів, мають бути родичами тих, чий імена вони подають. Чому? Тому що нам слід допомагати Господу рятувати і поєднувати вічні сім'ї, а не створювати плутанину. Господу важливо, щоб Його діти могли отримати вищі благословення євангелії, а не так,

щоб хтось виконав за них частину храмових обрядів, а потім полишив на півдорозі, щоб ця справа опинилась у глухому куті. Необхідно не лише почати цю роботу, але і закінчити її, щоб члени сімей були поєднані зі своїми рідними і близькими, зі своїми сім'ями.

Усе починається з сімейно-історичної роботи. Поїздки до храму отримують більший сенс тоді, коли ми готуємося до них, виконуючи сімейно-історичну роботу. Навіть діти можуть і мають брати в цьому найактивнішу участь. Коли ми ідемо в храм, щоб виконати обряди за тих, чий імена ми знайшли самі, то вони означають для нас набагато більше, ніж просто імена. Бо ці люди—це частина нашої сім'ї.

Ми в нашій сім'ї намагаємося відвідувати храм якомога частіше і, коли це можливо, разом з нашими дітьми. Кожен з них чекав або ще чекає на досягнення 12-річного віку, щоб виконати у храмі обряди хрищення за померлих. Кожен з них особисто бере участь у пошуку інформації. Час, проведений усією сім'єю в храмі, чудовий і незабутній. Він допомагає нам зміцнювати нашу взаємну любов, а також усвідомлювати, що ми служимо своїм предкам—адже завдяки їхній праці, жертвам і любові у нас є можливість жити на Землі.

Виконуючи храмові обряди, ми раптом усвідомлюємо, що наша сім'я стає міцнішою і якимось чудовим чином справджуються слова, сказані ангелом Моронієм Джозефу Сміту під час першого ж відвідування: “І він [Ілля] посадить у серця дітей обіцяння, дані батькам, і серця дітей привернуться до їхніх батьків” (Джозеф Сміт—Історія 1:39). ■

*Старійшина
Гвідо Сенканс, територіальний
сімдесятник.*

Рука об руку з місіонерами

Тетяна Візиренко, Українська Донецька місія, Макіївська філія

Моє покликання у нашій філії—президент Товариства допомоги. У нас багато самотніх сестер похилого віку, які потребують фізичної допомоги по господарству. З допомогою наших братів ми організували для них служіння і на нашу велику радість нам завжди допомагали місіонери, як старійшини, так і сестри.

Якось я звернулася до них із пропозицією від Товариства допомоги надати їм якусь допомогу, щоб таким чином висловити нашу вдячність. Щиро кажучи, я думала, що вони попросять приготувати їм обід чи щось таке. Але яким же було моє здивування, коли старійшина Херріс сказав, що у нього інше прохання.

Він прочитав у російському виданні журналу Ліягона, у розділі “Новини Східноєвропейської території”, статтю “Запитання, поставлені Богу” (Ліягона, червень 2012) про захід місіонерів та наших російських братів і сестер із Російської Московської Західної місії, коли вони попросили перехожих поставити своє найголовніше запитання Богу. І тепер наші місіонери хотіли б провести подібний захід і просять нас про допомогу. Сестри радісно погодилися.

Ми придбали усе необхідне: великі аркуші паперу, маркери, фломастери. Місіонери привезли з офісу місії столи та дошку. Після організаційних зборів було

вирішено провести спочатку “пробний день”, а потім уже й саму акцію. Отриманий досвід додав нам упевненості, коли наступного дня, 7 липня 2012 року, ми знову вийшли на вулиці.

Дві групи місіонерів, разом із сестрами Товариства допомоги стали в центрі міста на багатолюдних місцях. З 8 до 14 години ми запрошували людей ставити свої запитання Богу, спілкувалися з усіма бажаними, роздавали брошури з номерами телефонів місіонерів і запрошення на безкоштовну розмовну практику з англійської мови, пригощали печивом.

Багато людей вперше почули про нашу Церкву і з кимось ми змогли поділитися своїм свідченням про Книгу Мормона і про радість життя за євангелією. Ми зібрали велику кількість найрізноманітніших запитань—як гнівних і депресивних, так і глибоких і духовних. Як показало наше “соціальне опитування”, більшість людей незадоволені своїм життям і прагнуть змінити його на краще. Таким людям, які знаходяться в пошуку, ми можемо допомагати, розповідаючи про євангелію. І в той день ми намагалися це зробити.

Так завдяки нашим місіонерам, ми здобули чудовий незабутній досвід проповідання євангелії, а місіонери змогли отримати додаткові контакти. ■

Ми готові зустріти гостей

ФОТО СТАРІЙШИНИ ХЕНСОНА

Молодіжні конференції в Карпатах

Старійшина і сестра Ненс, місіонери зі зв'язків з громадськістю в Україні

Близько 500 юнаків і дівчат з усієї України, а також з Південно-Західної Росії, віком від 14 до 18 і від 18 до 30, вирушили у Карпатські гори на Західній Україні, щоб узяти участь у молодіжних конференціях. Дехто був вимушений подорожувати більше 3-х діб. Обидві конференції пройшли під провідництвом президента Української Київської місії Йорга Клебінгата, і їх гостями стали старійшина Рендалл К. Беннетт, перший радник у президентстві Східноєвропейської території, і старійшина Пер Г. Малм, другий радник у президентстві Східноєвропейської території.

Цього року тема трьохденних молодіжних конференцій, яка поєднала молодь віком від 14 до 18 років по всьому світу,—“Устаньте і сядьте”. Їхня програма була дуже насичена і яскрава. Молоді люди мали можливість зміцнювати свої особисті свідчення через вивчення Святих Писань і продовжувати знайомитися з сімейною історією, а також завдяки таким незвичним заходам, як, наприклад, зустріч сходу сонця у красивій гірській долині. Всі

вони мали можливість познайомитися і подружитися зі своїми однолітками. Одна з молодих дівчат сказала нам: “Відчуваю, що ця конференція була саме для мене, оскільки я отримала відповіді на багато запитань, які непокоїли мене. Я така щаслива!”

Тема конференції для молоді старшої вікової групи була—“Усміхнись і поділись” і вона навчала тим самим євангельським принципам. Неодружена молодь з трьох Українських місій і Російської місії в Ростові-на-Дону взяла участь у семінарах, присвячених важливості храмового шлюбу, місіонерській та сімейно-історичній роботі, вони обговорювали нові можливості, які надає Інтернет і соціальні мережі для того, щоб ділитися євангелією з іншими. Президент Малм застерігав: “Не думайте, що рішення будуть даватися легко, але все можливо з Господом. Ви люди завіту. Ви з дому Ізраїлевого і будете мати можливість робити усе те, що вам треба робити”. Президент Беннетт додав: “Будьте відкритими для втілення плану Небесного Батька стосовно вас.

Як чудово, що ми тут сьогодні зібрались!

Перед виступом

ФОТО ВІКТОРІЇ ГОЛОШУК

ФОТО САШКА СІРКУС

Його план набагато кращий, ніж наш власний. Довіртеся Йому”. Заходи також включали обід на вершині гори, вечірній похід з ліхтариками, танці, ігри—все, що давало чудові можливості для молоді познайомитися і подружитися. “Ця конференція стала найкращим досвідом мого життя. Тепер я знаю, що Небесний Батько і провідники Церкви люблять мене і піклуються про мене”,—такі підсумки зробила одна з учасниць цього чудового заходу. ■

Фото на пам'ять

ГОЛОСИ МІСЦЕВИХ СВЯТИХ ОСТАННІХ ДНІВ

Що таке свідчення?

Павло Богдан, Київський Український кіл, Печерський приход

Був останній день молодіжної конференції, організованої Церквою Ісуса Христа Святих Останніх Днів. У великому залі щойно завершився заключний семінар і почалися збори свідчень. Юнак, який сидів поряд зі мною, не член Церкви, поцікавився, про що молодь буде свідчити.

У першу мить я навіть розгубився, але потім сказав: “Вони будуть свідчити про те, що вони знають і у що вірять”. Хлопець спробував із розумінням кивнути, але зробив це занадто невпевнено. Іншої відповіді на той момент у мене не було. Тому для більшої переконливості я запропонував йому просто послухати виступаючих.

Мені самому було цікаво. Адже я вперше був присутнім на молодіжній конференції, та ще й у якості лідера групи. Передбачалося, що я мав опікуватися молоддю і наставляти

їх, однак часто мені самому доводилося у них навчатися. Вони відкриті, усміхаються, допитливі. Кажуть те, що думають. І вірять у Бога. Саме про це почали свідчити хлопці й дівчата, піднімаючись один за одним на сцену. Бажаючих ставало все більше. У кожного був свій приклад, історія, яка свідчила про те, у що вони тепер глибоко вірять.

На сцену піднялася дівчина. Вона почала свою розповідь із мрій своєї ранньої юності. У неї були плани про кар'єру, вона мріяла про захопливі подорожі і, звичайно ж, про кохання. Свого обранця вона уявляла виключно принцом на білому коні. Коротше кажучи, життя було розписано, якщо не по хвилинах, то по роках. Із усього запланованого, кохання прийшло першим. Але замість білого коня, у її принца була біла палиця. Виявилось, що він втратив зір майже

одразу після школи. Переніс не одну операцію, але зір так і не повернувся. Замість здатності бачити, Господь дав йому дивовижний талант відчувати. Він прислуховувався до голосів і відчував щирість чи фальш. Починав розмову і захоплювався красою душі співрозмовника. Саме так він “побачив” її. У момент їхньої першої зустрічі вона ще не знала, що їм судилося бути разом, але чим уважніше вдивлялася в його обличчя, тим чіткіше впізнавала риси свого принца. Слід було робити вибір. Дівчина чудово розуміла, що про кар'єру, престижну професію і все інше слід буде забути. Але вона обрала головне, заради чого варто жити.

Коли вона про це розповідала, у хлопця, який сидів у першому ряду, із-під темних окуляр по щоці повільно котилась сльоза. Але він усміхався, повернувшись обличчям до стіни, звідки лунав голос.

“Що я отримала взамін?—продовжувала дівчина,—кохання. Таке кохання, про яке багато хто лише мріє”. І вона

подивилася туди, де сидів хлопець у темних окулярах. І я був упевнений, що якимось дивним чином їхні погляди зустрілися, оскільки вони обидва у той момент усміхнулися один одному. Вони були щасливі. Певно, ці кілька прожитих разом років були нелегкими для неї. Але іншим шляхом справжнє щастя не приходиться. Тепер вона це точно знає. Тому дякує Богу за свого обранця і за долю, яку сама колись обрала.

На тій молодіжній конференції ця сімейна пара теж була лідерами групи. Вони служили своїм юним друзям і словом і ділом. А якщо слово народилося Святим Духом, то воно може творити будь-які чудеса.

І я бачив ці чудеса на конференції. Вони були у свідченнях юнаків і дівчат, у їхніх сяючих очах, в усмішках і взаємодопомозі. Впевнений, ще більше чудес ставатиметься, коли вони приїдуть додому. Адже наша віра проявляється у наших вчинках і нашому виборі.

Після того, як закінчилися збори свідчень, я протягнув моему юному сусіду журнал Ліягона і вказав на цитату з виступу президента Дітера Ф. Ухтдорфа. Це була ще одна відповідь на його запитання, що таке свідчення. “Коли ми говоримо про свідчення, ми швидше звертаємося до почуттів свого серця й розуму, ніж до сукупності логічних, голих фактів. Це дар Духа, свідчення від Святого Духа про те, що певні ідеї є істинними”. ■

**Іван Замігта
та Вероніка
Педченко**

ФОТО ІРИНИ ПЕДЧЕНКО

ПОЗИТИВНИЙ ПОГЛЯД НА ЖИТТЯ

**Тетяна Янова, Київський Український кіл,
Воскресенський приход**

Мені дуже сподобалася стаття Президента Томаса С. Монсона “Жити насиченим життям” (Ліягона, січень 2012), де він пропонує святим по всьому світу почати особисті старання та пильні пошуки того, що він назвав насиченим життям, тобто життям, яке “насичене успіхом, добротою і благословеннями”. Для цього важливо, по-перше, зберігати позитивне ставлення. По-друге, важливо вірити в себе, в оточуючих і у вічні закони. І по-третє, слід навчитися мужньо зустрічати випробування, тому що мужність необхідна для першого кроку до поставленої мети, але ще більше мужності треба для того, щоб оступившись,

зробити другий крок і йти далі.

Ці думки і поради пророка стали основою мого невеликого виступу на вечорі, який був організований у нашому приході на початку цього року. Наш захід проходив під назвою “Позитивний погляд на життя” і крім наших братів і сестер були запрошені особливі гості. Серед них були Вероніка та Іван.

Вероніку я знала вже давно, вона член нашого приходу. А коли я познайомилася з Іваном, ще до цього вечора, я зрозуміла, що навіть не будучи членом Церкви, він живе, основуючись на правильних принципах. При всіх своїх труднощах, він оптиміст, який вірить в себе і мужньо

докладає всіх зусиль для досягнення своєї мрії.

Іван Замига та Вероніка Педченко—майстри спорту України, віце-чемпіони “Кубку континентів-2011” (Санкт-Петербург), чемпіони України 2011-2012 років зі спортивних танців на колясках. “Ми вже другий рік займаємося цим видом спорту. Наша пара-комбі—член спортивно-танцювального клубу “Березіль” на Березняках. Ми—учасники численних концертів і свят у Києві і країні”,—розповіла Вероніка.

Коли мене вперше запросили на виступ юнаків і дівчат, які займаються бальними танцями, але мають досить серйозні фізичні обмеження, у мене була єдина реакція—співчуття. Я дивилася на них, вже вдягнених у яскраве конкурсне вбрання і не мала жодного уявлення про те, що я зараз побачу. Але коли вони танцювали, я не могла відвести очі від їхніх щасливих облич. Не всі фігури були виконані рухами тіл обох партнерів, але енергія танцю також передавалася завдяки емоціям на їхніх обличчях.

Йдучи додому після їхнього виступу, я думала про дві речі. Мені немає на що жалітися в житті вже тому, що я можу ходити, і, якщо захочу, танцювати. І ще у всіх нас є таланти, якими Бог обдарував нас, але часто ми скоріш знайдемо виправдання власній лінії, замість того, щоб старанно працювати і крок за кроком наближатися до мрії. Ваня—інвалід з дитинства, але у нього була

мрія навчитися танцювати. І він її втілює. Вероніка—філолог англійської, німецької мов, чудово танцює, вчить танцювати інших і завжди готова служити ближнім.

Я вдячна Богу за всі благословення і уроки, які Він дає

мені. Я вдячна за сім'ю, друзів і людей, які навчають мене своїм прикладом. У кінці нашої зустрічі Іван сказав: “Я хотів би, щоб кожен з вас, дивлячись на мій приклад, зміг змінити щось на краще в своєму житті і наближитися до своєї мрії”. ■

УЛЮБЛЕНІ ВІРШІ ЗІ СВЯТИХ ПИСАНЬ

Я вірю в чудеса

Наталя Туницька, Київський Український кіл, Міжнародний приход

Я вірю в чудеса. Я бачу їх у своєму житті щодня. Чудеса почалися з перших днів мого життя і продовжуються і до сьогодні. Деякі з них великі, деякі малі. Є такі, які дивують мене, але вони трапляються щодня.

Я знаю, що Бог посилає ці чудеса, щоб зробити моє життя щасливим і змістовним. У Писаннях є уривок, який справив на мене великий вплив. Це вірш із Книги Мормона: “Але ось, я покажу вам Бога чудес, саме Бога Авраама, і Бога Ісака, і Бога Якова; і це Той Самий Бог, Який створив небеса і

землю, і все, що на них” (Мормон 9:11). Щоразу, коли в моєму житті трапляється щось складне, я це читаю. Потім я згадую ці чудеса і знаходжу силу, щоб подолати це.

Іноді життя стає складним і здається, що все починає розпадатися. Тоді мені дуже важко бачити чудеса. Потім я повертаюся до Писань і молюся, потім Дух торкається мого серця і я знову починаю бачити ці чудеса. До життя повертаються кольори і хмари розходяться. Таким чином пошуки чудес щодня допомагають мені долати труднощі і спокуси в моєму житті. ■

Наталя
Туницька

ФОТО З СІМЕЙНОГО АРХІВУ

Служіння на місії— шлях до щастя

**Євген Максимов, Київський Український кіл,
Борщагівський приход**

“Коли ви служите вашим ближнім, то ви тільки служите вашому Богові” (Мосія 2:17).

У 1991 році Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів прийшла в Україну. Моя сім'я познайомилася з місіонерами (через наших родичів, сім'ю Кузьмініх) майже одразу після того, як місіонери приїхали в Київ. Батьки і старший брат прийняли євангелію Ісуса Христа, коли мені було майже 2 роки. Тому я ріс серед членів Церкви. Переді мною завжди був хороший приклад батьків і молоді, з якою я спілкувався. Мені дуже подобалося ходити на богослужіння і відвідувати різні заходи.

Усе своє життя я намагаюся бути активним у Церкві, у мене були різні покликання і доручення, які приносили мені радість і які багато чого мене навчили. Я закінчив семінарію, відвідував інститут релігії. Сатана, однак, часто намагався збити мене з цього шляху, адже всі знають, що він працелюбний і працює 24 години на добу без перерв на обід. Але завдяки підтримці моїх батьків і провідників Церкви, я залишався на цьому світлому і вірному шляху.

Минав час. І багато моїх друзів, братів і сестер, сім'я, почали цікавитися, коли я поїду на місію. Але я не розумів, навіщо мені туди їхати? Я працював, навчався, служив у приході. ... Але в моєму патріаршому благословенні було написано, щоб я подумав про служіння на місії. Обміркувавши можливість поїхати на місію, я вирішив, що не поїду. Кожного разу, коли мене запитували про місію, я легко знаходив безліч відмовок, і швидко мої мирські справи почали ставати для мене важливішими за духовні. Після певного часу я почав розуміти, що я роблю щось не те. Мені здавалося, що я віддаляюся від Церкви, моє свідчення слабшає і мені терміново треба його зміцнювати.

Зібравшись із силами, в кінці 2009 року я відвідав храми у Фрайберзі та Франкфурті

(Німеччина), де дуже палко молився Небесному Батькові, щоб Він допоміг мені обрати правильне рішення і зміцнив моє свідчення. Я робив це за прикладом Джозефа Сміта, котрий просив мудрості (як сказано в Якова 1:5), адже через молитву нам дуже багато чого відкривається. І я отримав чітку відповідь: “Женя, їдь на місію”.

Повернувшись із храму додому, я ще раз обдумав усе, що відбулося, а потім, записавшись до єпископа на інтерв'ю, повідомив йому, що готовий поїхати на місію. Я також сказав про це моїй сім'ї і помітив сльози радості і щастя в очах своїх близьких. Тоді я зрозумів, що роблю все правильно.

Я отримав покликання в Російську Самарську місію і почав своє служіння Господу.

Місія—це не відпочинок на Гаваях. Те, чому я навчився, я не зміг би отримати більше ніде. Я впевнився, наскільки Бог любить кожну людину на цій землі. Я більше почав розуміти план спасіння і Спокуту Ісуса Христа, я почав набагато більше вивчати і розуміти Святі Писання і слова живих пророків, застосовувати їх у своєму житті. А найголовніше—я зміцнив своє свідчення і став набагато щасливішим. Тепер я можу сказати, що в нашій Церкві є повнота істини і що нею керує живий Ісус Христос. Також я зрозумів важливість служіння всім людям, Христос викупив їх і любить їх: “Пам'ятайте, що цінність душ є великою в очах Бога; ... І якою великою є Його радість від тієї душі, що кається!” (УЗ 18:10, 13).

Я вірю, що завдяки моїй вірі, старанності і любові Небесного Батька, я зміг багато чого досягти на місії. Я бачив, як євангелія змінює і благословляє людей і цілі сім'ї. Я кажу всім молодим людям, які можуть служити на місії,

**Євген
Максимов**

але сумніваються: “Станьте на коліна і з вірою і любов’ю зверніться до Батька в ім’я Христа. І я обіцяю вам, що Він почує вас, адже Він любить вас. Пам’ятайте, що Він уже благословив вас тим, що ви є членом цієї Церкви і маєте повноту радості і щастя. Ви можете зробити свою частину роботи у винограднику Господньому, допоможіть заблукалим ягням повернутися в єдине стадо до свого Пастиря”. ■

Підказки Духа

Яна Франчекайте, Українська Донецька місія, Об’єднана філія

Сидячи в літаку, я міркувала про місію повного дня, яку я мала відслужити в Санкт-Петербурзі. Але ось він приземлився, і я з радістю побачила себе третьою в черзі на паспортний контроль.

На той момент я була відносно молодим членом Церкви, але, попри це, я вже їхала на місію. У той період свого життя я пізнавала багато нового і лише починала відчувати прояви Святого Духа у повсякденному житті.

Було страшно опинитися самій далеко від дому, в іншій країні, нехай і не такій далекій, як для багатьох інших місіонерів. Я сподівалася, що усе завершиться благополучно, і скоро я опинюся під наглядом своєї напарниці і президента місії, які підкажуть мені, що і коли слід робити.

В руках я тримала наготові національний паспорт, а на плечі у рюкзаку лежав міжнародний паспорт. Я чекала, коли черга почне рухатися і була під владою думок про майбутні події. Мої думки перервав тихий Голос, котрий, однак, досить чітко сказав мені: “Дістань інший паспорт”. Я відчула себе ніяково від думки, що зараз буду створювати неспокій в черзі, ритися в рюкзаку і перекладати свою сумку з місця на місце. До того ж, я думала, що і з цим паспортом пройду без проблем.

Через хвилину черга рушила і я знову почула ту саму фразу.

“Я третя в черзі, усі, мабуть, будуть незадоволені, якщо я буду їх затримувати. Не

примушуй мене це робити”,—виправдовувалась я.

Втретє я почула ці слова, коли підійшла моя черга, але тепер уже точно немає сенсу це робити та вже й пізно.

Я зробила крок до вікна перевірки і подала паспорт. Коли я почула слова: “Відійдіть, будь ласка, вбік”,—туди, куди показував чоловік у вікні, у моїй свідомості спалахнуло: “Треба було дістати інший паспорт!” Мене вже не цікавили причини й умови. Тепер я була готова створити незручності для будь-кого і затримати найзлішу і найдовшу чергу на світі.

Чоловік пішов з моїм паспортом, залишивши мене з тривогою спостерігати за тим, як черга рухається без моєї участі. Коли чоловік повернувся з моїм паспортом й у супроводі ще одного співробітника, серйозного на вигляд, я вже тримала в руках “інший паспорт”.

“У вашому паспорті немає одної печатки. Без неї ми не можемо вас пропустити”,—почула я.

Моя місія попливла перед моїми очима в далечінь. Я простягнула йому міжнародний паспорт, сподіваючись, що Бог буде милостивим до мене і не покарає мене так жорстоко за те, що я зневажила Його пораду.

Тоді все обійшлося. Лише мабуть мій президент місії дуже перехвилювався, коли не побачив серед щойно прибулих пасажирів його нової місіонерки. Моя величезна валіза самотньо кружляла на багажній стрічці. Я стягнула її і рушила до виходу, не знаючи, що чекає на мене за стінами аеропорту. На щастя, президент мене дочекався і моя місія прийняла мене в свої обійми.

Знаю, що цей досвід пішов мені на користь. Він не раз виручав мене під час служіння на місії і до цих пір допомагає мені. Тоді я зрозуміла, що Бог знає усе, що може чекати на нас у нашому тривожному світі. Яким би дивним і незручним не виглядало те, що Він спонукає нас зробити, Він ніколи не обмане нас і не нашкочить нам. Він—люблячий Батько і Він пообіцяв: “Я йтиму перед вашим лицем. Я буду праворуч і ліворуч від вас, і Мій Дух буде у ваших серцях, а Мої ангели—навколо вас, щоб підтримувати вас” (УЗ 84:88). ■